

БЄЛАШ Віктор Олександрович
(29.09.1983-09.06.2022)

Народився 29 вересня 1983 року в м. Тернівка Дніпропетровської області.

Працював машиністом електровоза (підземним) дільниці шахтного транспорту №3 ДТЕК ШУ «Тернівське».

Влаштувався на дільницю шахтного транспорту шахти «Тернівська» у 2001 році і відтоді майже 20 років лишався вірним цьому колективу. Це єдине місце роботи, записане у його трудовій книжці.

Колеги цінували Віктора за надійність та професіоналізм. Він був фахівцем від Бога. Чесний і принциповий. Ніколи не мовчав, якщо бачив несправедливість, завжди відкрито висловлював свою думку.

Любив життя, сміливо долав будь-які труднощі, мріяв про щасливе майбутнє своєї родини. Обоженював дружину - красуню Ранету і синочків Іллю і Прохора. Старшого сина залучав до чоловічих справ: разом ремонтували машину чи мотоцикл, поралися по господарству. Молодшому було усього три роки, коли тато пішов на фронт.

Віктор мав золоті руки, умів навести лад у домі. Хотів вийти на заслужений відпочинок та займатися своєю справою - деревообробкою. Йому подобалося працювати з деревом, переглядав відеоуроки та вже навіть придбав спеціальне обладнання. Почати вирішив з дерев'яних підвіконь. Та здійснитися цим та іншим планам не судилося.

Такі, як Віктор, завжди йдуть попереду і беруть відповідальність не лише за себе, а за долю всієї країни. Тому від самого початку повномасштабного вторгнення чоловік, не очікуючи на повістку, пішов до військкомату і почав боронити Батьківщину.

До лав захисників став 5 березня 2022 року.

Службу проходив в 93-й окремій механізованій бригаді “Холодний Яр” оператором топогеодезистом 1-ї мінометної батареї 2-го механізованого батальйону.

Звання: старший солдат.

Після короткого навчання Віктора разом із побратимами - холодноряцями спрямували на Харківщину.

Захисники давали відсіч ворогу в Ізюмському районі. Постійно виконували бойові завдання на “нулі”. Потерпали від обстрілів та важких фронтових умов.

Через великі навантаження та холод у воїна загострилися хвороби, дуже боліли ноги. Міцний та сильний хлопець майже удвічі схуд.

Чекав відпустки або хоча б ротації на другу лінію фронту. Та навала окупантів сунула далі, їх потрібно було стримувати. Тому чоловік терпів біль і мужньо виконував свою роботу.

Віктор був справжнім патріотом, мріяв швидше звільнити Україну. Уже восени 2022 року українським захисникам вдалося прогнати загарбників з Харківщини. На жаль, воїну не довелося цього побачити.

Загинув 9 червня 2022 року поблизу с. Дібрівне Ізюмського району. Під час мінометного обстрілу отримав смертельне уламкове поранення.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Указом Президента України від 17.08.2022р. №585 орденом «За мужність» III ступеня (посмертно)
- Присвоєно звання «Почесний громадянин міста Тернівки» (посмертно)

У Героя залишилися два сини, дружина та сестра.